

moje jeze, ki klofutajo cerkev, moje rdeče
 srajce, odplavajte, labodi mladosti s te. nnimi lasmi
 Dostojevskega, zgroženo odletite nazaj kot gosi,
 ki jih je udarila električna žica, padite v zeleno,
 moje ljubezni, tam se zbegajte, vi z belimi oblekami,
 Marijini konji v sprevodu, ki jih z lilijo, s trakom
 vajeti žene kip, ve vojaške deklina s strojnico,
 ki sem vas v materinem koritu z umazanije svetovne vojne
 okopal na ljubezen, slecite si oklepaste nedrce v koritu
 in poletite nazaj v akacijev log, izpiham te,
 ti veliko rožnato krilo, cvetlica cvetlic:
 cigansko dekle, tvoja stegna so že med trnjem,
 z mravljasto-dvoriščnim spominskim očesom
 le ne glej izza listja, vse sem že dal domov —
 to je bila smrt spomina, popotnik, ko boš hodil
 ondi med njihovimi listi slonouhljastih razsežnosti,
 v omotici pajčolanov, trobelik, v globini
 kriččega morja listov, v nagrizenem zastoru
 sončne svetlobe, če te ni strah in če tvoja domišljija zmore,
 zagledaj gnijočo pravljico, mit, čudovite postave
 mojih dvajsetih let, ležeče na trebuhu,
 z obrazi, ki rijejo v odpadlo listje,
 razprtih kril, rok, zagledaj jih z njih nosovi, zaritimi
 v zemljo, zlate čevlje, zaročeno roko, minule čase,
 s piščaljo, bobnom, truščem zvezd jih več ni mogoče prebuditi,
 nočem jih prebuditi, nikoli ne žalujem za njimi!

Ferenc Juhász (1928)

BAJKE O SVETEM 2 VESOLJNEM OGNJU (Odlomki)

Joj, kaj so vendar zagrešili
 rastlina, žival, cvetlica,
 kaj je zagrešil kamen,
 kaj je zagrešil kristal,
 kaj je zagrešila voda, srečna čista zemlja,
 kaj je zagrešil svet, ki samo od sebe kipi in se srečno plodi,
 da se mora mleti in raztopiti v čipkastem zobovju Ognja,
 da mora pod neskončnim jezikom Ognja sprhniti in se razliti,
 da se mora vpiti v krute žleze Ognja,
 da se mora zmečkati v neusmiljenih rdečih ustih Ognja,

izpareti in se upepeliti?
 Kaj so zagrešile srečne ptice,
 graditeljice gnezd, vročično nesoče, zvezde kljuvajoče,
 brez trepalnic, z mrzlimi stekleno kroglastimi očmi,
 s skrivnostnimi zidarji v svojem telesu, ki grade jajca,
 kaj so zagrešile uboge ptice,
 vroče rjavo pegaste, trepetajoče s svojimi preznojenimi
 telesi, sede na zeleno pegavih jajcih,
 in kaj so zagrešili mrenasti in mišičasti in kristalno lahki črvi,

.....

svete cvetlice,
 svete rastline,
 svete živali,
 svete ptice,
 sveti kamni
 sveti kristali,
 sveti hrošči,
 enoceličnice,
 mnogoceličnice,
 da je cena njihovega greha postal ogenj,
 ogenj, ogenj, ogenj, ogenj,
 plamen, plamen, plamen, plamen,
 da je cena njihovega obstoja postalo Požretje in Pogoltanje,
 da je na njihova telesa padel plašč Vesoljnega ognja
 ter so se zapletli v čipkasti želodec in resasta čreva
 Vesoljnega ognja, se razrahljali, ob potenju plamenasto
 mehurčkastega ognja in razpadli na ognjena vlakna
 in se spremenili v sveto mast ognja,
 se cvrčeč, šuščeč, žuboreč, se ukrivljajoč
 tudi sami presnovili v ogenj
 tudi sami v preplete, gnusne dele svetega Vesoljnega ognja?

.....

In se je Človeštvo tako odrešilo od greha?

Kaj pa je vendar človek zagrešil svetu?
 Kako je mogel storiti kaj žalega Vesoljstvu?
 S čim je žalil Vesoljstvo?
 Zakaj si je želel jezo Vesoljstva?